

Nr 17

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående fortsatt stöd åt lin- och hamphanteringen, m. m.

I en den 17 februari 1961 dagtecknad proposition, nr 49, vilken hänskjutits till jordbruksutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag föreslagit riksdagen att *dels* godkänna, att stöd åt odlingen av spånadslin av 1961—1964 års skördar anordnas enligt i huvudsak de riktlinjer, som angivits i det föregående, *dels* medgiva Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, statens jordbruksnämnd att vidtaga erforderliga åtgärder för stöd åt odlingen av spånadslin av 1961—1964 års skördar i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, som angivits i det föregående, *dels* medgiva Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga åtgärder för stöd åt odlingen av hampa under regleringsåret 1961/62 i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, som angivits i det föregående, *dels* medgiva, att av det för budgetåret 1960/61 under nionde huvudtiteln anvisade reservationsanslaget till Prisreglerande åtgärder på jordbrukets område må såsom särskilt bidrag i anledning av skadorna å 1960 års skörd av hampa, i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer som angivits i det föregående, tagas i anspråk ett belopp av högst 350 000 kronor.

Beträffande innehållet i statens jordbruksnämnds skrivelse i ämnet samt vissa till statsrådsprotokollet fogade bilagor får utskottet hänvisa till propositionen.

Departementschefen har anfört följande.

»Grunderna för fortsatt stöd åt odlingen och beredningen av lin och hampa från och med 1957 års skörd behandlades vid 1956 års riksdag (prop. 1956: 38; JoU 6; rskr. 130). Vissa ändringar i och kompletteringar av sagda grunder beslutades av 1957 års riksdag (IX ht 1957, p. 108; prop. 1957: 147; JoU 31; rskr. 338). Linberedningsverksamheten är koncentrerad till Hallands läns linodlareförenings verk i Laholm. Beredning av hampa sker endast vid Gotlands hampodlareförenings verk i Visby. Det årliga stödet lämnas i form av ett pristillägg till beredningsverken, vilket utgår per kilogram spinnbar fiber upp till en totalkvantitet av 1 325 ton linfiber och 720 ton hampfiber. För 1960 års skörd utgör pristilläggen för lin- och hampfiber 61 respektive 94,5 öre per kilogram stödberättigad vara. Härutöver har både linodlarföreningen och hampodlarföreningen erhållit lån ur hemslöjdslånefonden. Enligt beslut av 1959 års riksdag (prop. 1959: 147; JoU 29; rskr. 283) kan föreningarna medges uppskov med erläggande av de under åren 1959—1963 till betalning förfallande amorteringarna på och räntorna för

de föreningarna ur hemslöjdslånefonden beviljade lånen. För spånadslinfrö har årligen fastställts ett garantipris. För infriande av garantien har medel utgått ur en av statens jordbruksnämnd förvaltrad linoljekassa.

Vid behandlingen av det fortsatta stödet åt linhanteringen och den i samband därmed gjorda granskningen av Hallands läns linodlareförenings ekonomiska ställning uttalade jag i propositionen 1960: 67, utan erinran från riksdagens sida, att jag med hänsyn till bland annat vad som i ärendet uppgivits beträffande linodlarföreningens dåvarande ekonomiska ställning och de faktorer, som påverkade föreningens fortsatta arbetsmöjligheter, ansåg mig böra tillstyrka att det statliga stödet åt linhanteringen bibehölls tills vidare under ytterligare något år. I fråga om hamphanteringen uttalade jag samtidigt att jag ej funnit anledning att då föreslå någon ändring av grunderna för det årliga statsstödet. I detta sammanhang anmälde jag vidare att det sedan Sverige anslutit sig till Europeiska frihandelssammanslutningen kunde visa sig nödvändigt att ompröva frågan om statsstödet till den svenska lin- och hamphanteringen med utgångspunkt från vissa i konventionen intagna regler rörande rätten att använda statliga stödåtgärder. Jag meddelade även, att jag hade för avsikt att senare föreslå Kungl. Maj:t att uppdraga åt statens jordbruksnämnd att närmare utreda förevarande spörsmål. I anslutning härtill uppdrog Kungl. Maj:t den 5 maj 1960 på min föredragning åt jordbruksnämnden att, efter samråd med kommerskollegium, riksnämnden för ekonomisk försvarsberedskap och arbetsmarknadsstyrelsen i vad på dessa myndigheter ankom, dels närmare utreda frågan om det statliga stödet åt lin- och hamphanteringen efter Sveriges anslutning till Europeiska frihandelssammanslutningen, dels i samband härmed närmare utreda Hallands läns linodlareförenings och Gotlands hampodlareförenings ekonomiska ställning samt föreningarnas möjligheter i övrigt till fortsatt verksamhet, dels före den 1 februari 1961 till Kungl. Maj:t inkomma med de förslag till vilka resultatet av nämnda utredningar kunde föranleda.

I anledning av nämnda uppdrag har jordbruksnämnden såsom redovisats i det föregående, efter anbefallt samråd med nyssberörda myndigheter, framlagt vissa förslag. I de till grund för förslagen redovisade undersökningarna beröres först frågan huruvida de statliga stödåtgärderna på lin- och hamphanteringsområde strider mot EFTA-konventionens bestämmelser. Jordbruksnämnden konstaterar därvid, att lin och hampa enligt EFTA-konventionens gränsdragning inte hänförs till de jordbruksvaror, som enligt konventionens artikel 21 är undantagna från bland annat bestämmelserna i konventionens artikel 13 angående statliga stödåtgärder. Artikel 13 förbjuder vissa former av statligt exportstöd samt andra stödåtgärder med huvudsakligt syfte eller verkan att motverka fördelarna av undanröjandet eller frånvaron av tullar och kvantitativa restriktioner i handeln mellan medlemsstaterna.

Jordbruksnämnden framhåller, att några hinder för export av fiber utav lin och hampa till Sverige inte föreligger. Produktionen av nämnda fibrer är dessutom förhållandevis liten i EFTA-länderna, i varje fall jämfört med dessa länders förbrukning. Behovet tillgodoses därför i stor utsträckning genom

import från andra länder än EFTA-länder. Jordbruksnämnden anför vidare, att stödet åt lin- och hamphanteringen i Sverige, vilket tillkommit av beredskapsskäl och bibehållits främst av hänsyn till jordbruket, uteslutande kommer odlarna tillgodo och inte föres vidare till köparna av lin- och hampberedningsverkens produkter. Detta förhållande gäller såväl de hittillsvarande stödet som de nya stödåtgärder, som föreslås av jordbruksnämnden. Med hänsyn till här anförda förhållanden framstår det enligt nämnden som tydligt, att det svenska stödet till lin- och hamphanteringen inte kan ha till syfte att motverka de fördelar, som kan förväntas av frånvaron av tullar och kvantitativa restriktioner i handeln mellan medlemsstaterna. Någon anledning att befara, att tillämpningen av stödåtgärderna skall motverka sagda fördelar synes ej heller föreligga. Statsstödet åt lin- och hamphanteringen torde därför enligt jordbruksnämndens uppfattning inte kunna komma i konflikt med EFTA-konventionens artikel 13. Jordbruksnämndens framställning föranleder i denna del ingen erinran från min sida.

Den av jordbruksnämnden redovisade undersökningen av Gotlands hampodlareförenings ekonomiska ställning visar bland annat, att föreningen numera helt saknar ekonomiska reserver och att föreningen vid en nu företagen likvidation sannolikt inte skulle kunna helt tillgodose sina borgenärer. Denna situation, som inte kunnat undgås trots de hittillsvarande statliga stödåtgärderna, utgör resultatet av sammanträffande olyckliga omständigheter, varöver föreningen inte kunnat råda. Sålunda har råvaran för föreningens produktion, hamphalmen, såväl till kvantitet som kvalitet oförmånligen påverkats av de ogynnsamma väderleksförhållanden, som rått för jordbruket ett flertal år under 1950-talet. Samtidigt har prisnivån för föreningens produkter utsatts för en kraftig press nedåt under flera år.

Ej heller under innevarande produktionsår kan hampodlarföreningen påräkna ett normalt driftsresultat vid beredningsverket. 1960 års skörd av hamphalm har nämligen blivit såväl kvantitativt som kvalitativt svag. De verkställda beräkningarna av driftsutfallet pekar på ett betydande underskott efter normala avskrivningar.

Vad gäller hampodlarföreningens möjligheter att fortsätta driften vid verket visar emellertid en av jordbruksnämnden framlagd prognos, att föreningens rörelse vid rådande låga fiberpriser, nuvarande statliga pristillägg och nuvarande kostnadsförhållanden samt normala betingelser i övrigt kan fås att balansera och till och med att lämna ett visst, ehuru obetydligt överskott, därest ett tillräckligt råvaruunderlag kan erhållas. I sistnämnda hänseende ställes stora förhoppningar på nya hampsorter, vilka ger såväl högre halmskörd som högre fiberutbyte än de hittillsvarande och vilka föreningen avser att i fortsättningen i betydligt större utsträckning än för närvarande låta odlas. Jordbruksnämnden framhåller, att det för nämnden givetvis inte är möjligt att hysa någon grundad åsikt om möjligheterna att med hjälp av nya hampsorter förverkliga de i prognosen angivna förutsättningarna i fråga om halmskörd och fiberutbyte. Genom alternativa beräkningar visar

nämnden emellertid, att en viss trygghetsmarginal finnes i det beräknade driftsutfallet.

Mot bakgrund av vad som i ärendet uppgivits beträffande hampodlarföreningens ekonomiska ställning och de faktorer, som påverkar föreningens fortsatta arbetsmöjligheter — varvid övergången till nya hampsorter med högre avkastning än hittills synes kunna tillmätas viss betydelse för att tillgodose kravet på ett tillfredsställande råvaruunderlag för beredningsverket — har jag i likhet med jordbruksnämnden ej funnit anledning att nu föreslå någon ändring av grunderna för det årliga statsstödet till hamphanteringen. Liksom jordbruksnämnden lägger jag därvid stor vikt vid den särskilda betydelse hampodlingen och hampberedningen ur sysselsättningssynpunkt har för det gotländska näringslivet. Med hänsyn härtill finner jag det också naturligt att förutsätta, att hampodlarföreningen på allt sätt söker uppnå en i förhållande till beredningsverkets kapacitet väl avpassad odlingsareal. Jag föreslår alltså, att till 1961 års hamphantering skall i likhet med närmast föregående år utgå stöd i form av statligt pristillägg med högst 94,5 öre per kilogram hampfiber upp till en högsta kvantitet av 720 ton fiber. Bidragskostnaderna kan därvid beräknas uppgå till högst 680 400 kronor.

Såsom framgått av det föregående är emellertid en förutsättning för att hampodlarföreningen — med beaktande av även nyss förordade, statliga stöd i form av pristillägg — skall kunna fortsätta driften under produktionsåret 1961/62, att föreningen erhåller hjälp att täcka de förluster, som beräknas uppkomma under innevarande produktionsår i anledning av 1960 års svaga skördeutfall. För att sätta föreningen i stånd att övervinna den nu aktuella krisen synes, såsom jordbruksnämnden föreslagit, föreningen böra berättigas att — för att täcka nämnda förluster — av det för budgetåret 1960/61 för pristillägg till hampfiber beräknade beloppet å omkring 680 000 kronor tillgodogöra sig ett belopp av intill 350 000 kronor utöver det belopp, som kan komma att utbetalas till föreningen för pristillägg för tillverkad fiber av spinnbar kvalitet. Det synes böra ankomma på jordbruksnämnden att, när utfallet av föreningens verksamhet under innevarande produktionsår bättre kan överblickas, efter ytterligare granskning av det ekonomiska utfallet besluta om storleken av de medel, som inom ramen för nyssnämnda belopp å 680 000 kronor bör tillföras hampodlarföreningen i anledning av 1960 års skördeförlust.

Den av jordbruksnämnden redovisade undersökningen av Hallands läns linodlareföreningens ekonomiska ställning visar bland annat, att föreningens tillgångar utöver skulder minskat rätt betydligt under verksamhetsåret 1959/60. Rörelsen har nämligen visat underskott till följd av bristande råvaruunderlag beroende på 1959 års ringa linhalmskörd. För denna skörd utgick det högre pristillägget om 79 öre per kilogram spinnbar fiber.

Vad gäller linodlarföreningens möjligheter att fortsätta driften vid beredningsverket visar en av jordbruksnämnden framlagd prognos, som utgår från vad som i nuvarande läge betecknas som normala betingelser, att

verket skulle lämna ett betydande underskott. För att verket inte skall gå med förlust, skulle enligt utredningen erfordras, att det statliga pristillägget höjes från det för 1960 års skörd fastställda beloppet å 61 öre per kilogram till det för närmast föregående års skörd gällande beloppet å 79 öre per kilogram.

Enligt jordbruksnämndens uppfattning är det inte lämpligt att helt slopa stödet till spånadslinodlingen, enär den ersättningsodling, som skulle upptagas på spånadslinarealen, kan beräknas medföra en minst lika stor stöd-kostnad för folkhushållet som stödet för linhanteringen. Vid en nedläggning av linberedningen skulle man dessutom få räkna med vissa nackdelar och förluster, såsom bortfall av ett värdefullt inslag i växtföljden, sämre förhandlingsläge och högre priser vid importen av linfiber än för närvarande samt problem vid avspärningssituationer.

Jordbruksnämnden har emellertid framhållit, att det numera tillämpade systemet med beslut från år till år i fråga om stödet åt linhanteringen medfört betydande nackdelar för linodlarföreningens verksamhet och hämmat dennas rationaliseringsmöjligheter. För nämnden har det därför framstått som önskvärt att kunna finna någon annan anordning än budgetanslag för stödet till spånadslin. Nämnden har dock framhållit, att någon möjlighet att anordna ett gränsskydd för lin i form av införselavgifter i likhet med vad som tillämpas för de flesta andra jordbruksprodukter inte torde föreligga.

I syfte att undvika nyss berörda stödsystem samt för att bereda möjligheter till fortsatt odling av spånadslin har jordbruksnämnden upptagit förhandlingar med linodlarföreningen och Sveriges oljeväxtintressenter, förening u. p. a., om en avveckling av det direkta statsstödet till spånadslinodlingen och en sammankoppling av stödet åt spånadslinodlingen med stödet åt oljelinodlingen inom ramen för vad som enligt beslut av 1959 års riksdag under vissa förutsättningar kan lämnas oljelinodlingen med hjälp av införselavgiftsmedel för fettvaror. Förhandlingarna har lett till förut nämnda överenskommelse mellan föreningarna, vilken avser återstoden av den nu löpande perioden för jordbruksregleringen eller 1961—1964 års skördar. Överenskommelsen har enhälligt tillstyrkts av jordbrukets förhandlingsdelegation.

Efter övervägande av det utredningsmaterial, som förebragts, och alla de synpunkter, som i övrigt anförts i ärendet, har jag ansett mig böra tillstyrka den enligt nyssnämnda överenskommelse föreslagna anordningen av stödet åt spånadslinodlingen. Det synes mig emellertid lämpligt att efter ett par års erfarenheter kunna upptaga frågan till prövning.

Ifrågavarande stöd torde sålunda från och med innevarande års skörd böra anordnas på följande sätt.

Det nu utgående statliga pristillägget för spinnbar linfiber ersättes med ett pristillägg för obearbetad halm av spånadslin. Pristillägget utgår för en kvantitet av högst 8 000 ton halm, som fyller fordringarna för en efter förhandlingar mellan föreningarna fastställd minimikvalitet. Kostnaden för pristillägget bestrides ur det belopp om 3 000 000 kronor, som enligt

förut nämnda bemyndigande av 1959 års riksdag förutsatts årligen skola få disponeras för stöd åt oljelinodlingen. Beloppet avses i fortsättningen i första hand skola användas för stöd åt oljelinodlingen och — i den mån beloppet ej behöver tagas i anspråk för stöd åt denna odling — för stöd åt spånadslinodlingen. Den sammanlagda kostnaden för pristillägget för linhalm skall dock inte överstiga ett belopp av 1 040 000 kronor, d. v. s. kostnaden för pristillägget för linfiber före sänkningen av tillägget från 79 till 61 öre per kilogram.

Kostnaden för infriandet av prisgarantien å spånadslinfrö, vilken hittills bestritts av medel ur en av jordbruksnämnden förvaltd linoljekassa, skall i fortsättningen bestridas ur förenämnda belopp om 3 000 000 kronor i den mån beloppet inte behöver tagas i anspråk för stöd åt oljelinodlingen. Prisgarantien begränsas till en kvantitet av 2 400 ton spånadslinfrö med 18 procent vattenhalt.

Nyssnämnda av jordbruksnämnden förvaltd linoljekassa, vars behållning efter infriande av prisgarantien för 1960 års skörd av spånadslinfrö uppskattas till i runt tal 2 000 000 kronor, skall reserveras för framtida behov, bland annat för det fall att odlingen av matoljeväxter något år skulle få sådan omfattning, att oljeväxtintressentföreningen inte äger att av införselavgiftsmedel täcka kostnaden för stöd åt oljelinodlingen.

Garantipriset för spånadslinfrö och prisstödet för spånadslinhalm skall fastställas av oljeväxtintressentföreningens styrelse efter samråd med linodlarföreningen. Beslut att fastställa garantipris skall, i likhet med vad som nu sker beträffande oljeväxtintressentföreningens beslut om inlösenpris för oljeväxtfrö, gälla blott om det biträts av statens representanter i föreningens styrelse. I annat fall skall beslutet inte bli gällande med mindre det godkännes av jordbruksnämnden.

Vidare skall oljeväxtintressentföreningen beredas representation i linodlarföreningens styrelse med två ledamöter och två suppleanter ävensom äga utse en revisor och en revisorssuppleant hos linodlarföreningen.

Enär för stödet åt spånadslinodlingen avses skola användas medel, som influtit vid upptagande av införselavgifter för fettvaror, anser jag mig böra föreslå, att det skall åligga jordbruksnämnden att — i samband med förslag beträffande storleken av stödet åt oljelinodlingen — lämna en redovisning för användningen av ifrågavarande införselavgiftsmedel under nästföregående produktionsår och preliminära beräkningar för användningen av sagda medel under det löpande produktionsåret.

Enligt beslut av 1959 års riksdag (prop. 1959:147; JoU 29; rskr. 283) har som förut nämnts både linodlarföreningen och hampodlarföreningen medgivits uppskov med erläggande av de under åren 1959—1963 till betalning förfallande amorteringarna på och räntorna för föreningarna ur hemslöjdslånefonden beviljade lån. Jordbruksnämnden har nu anmält, att oljeväxtintressent- och linodlarföreningarna vid de förhandlingar, som förts med dem angående det fortsatta stödet åt spånadslinodlingen anhållit, att linodlarföreningens kapital- och ränteskuld för lån från hemslöjds-

lånefonden måtte avskrivas. Nämnden har emellertid i nuvarande situation inte funnit tillräcklig anledning att förorda, att statens fordran för lån ur sagda fond till föreningen avskrivnes. Däremot har det syntts nämnden lämpligt, att föreningen nu beviljas räntefrihet för dessa lån från och med den 1 januari 1959. För min del finner jag inte anledning att nu taga ställning till spørgsmålet om en avskrivning av vare sig kapital- eller ränteskulder för föreningen ur hemslöjdslånefonden lämnade lån.

Vid bifall till vad jag i det föregående förordat, bortfaller det hittillsvarande anslagsbehovet för pristillägg för linfiber. För pristillägg för hampfiber kan bidragskostnaderna för budgetåret 1961/62, såsom förut anförts, beräknas till 680 400 kronor. Till nu sagda belopp kommer bidrag till vissa odlingsförsök m. m. till ett sammanlagt belopp av 20 000 kronor. Det totala medelsbehovet för stödjande av odlingen och beredningen av hampa, m. m. kan sålunda beräknas till avrundat 700 000 kronor. De för stödet erforderliga medlen bör liksom hittills utgå ur det under nionde huvudtiteln upptagna reservationsanslaget till prisreglerande åtgärder på jordbrukets område. I det under sagda anslag för budgetåret 1961/62 äskade beloppet å 124 000 000 kronor har för nu ifrågavarande ändamål beräknats ett belopp av 1 500 000 kronor. Till frågan om en ändring av det till prisreglerande åtgärder på jordbrukets område äskade beloppet i anledning av vad som föreslagits i det föregående torde jag få återkomma i ett senare sammanhang.»

Utskottet

Vad angår det årliga stödet till hamphanteringen finner utskottet liksom departementschefen ej anledning att nu föreslå någon ändring av hittills gällande grunder för detsamma. Detta innebär att stödet alltjämt skall utgå i form av pristillägg med högst 94,5 öre per kilogram hampfiber upp till en högsta kvantitet av 720 ton fiber. Den totala bidragskostnaden kan under dessa förutsättningar beräknas uppgå till högst cirka 680 000 kronor. Utskottet har vid sina överväganden i ämnet beaktat den betydelse hampodlingen och hampberedningen har för det gotländska näringslivet sett ur sysselsättningssynpunkt.

Utskottet biträder även departementschefens förslag att hampodlarföreningen skall få tillgodoföras ett belopp av intill 350 000 kronor såsom bidrag till att täcka de föreningens förluster, som beräknas uppkomma under innevarande produktionsår i anledning av 1960 års svaga skördeutfall. Beloppet i fråga bör utgå ur den för budgetåret 1960/61 för pristillägg till hampfiber avsedda summan å 680 000 kronor. En summa av denna storlek bör tillsammans med ett belopp av 20 000 kronor för främjande av vissa odlingsförsök m. m. för det kommande året finansieras med tillgängliga medel ur reservationsanslaget till prisreglerande åtgärder på jordbrukets område.

Beträffande stödet till spånadslinodlingen anser utskottet att, i enlighet med propositionens förslag, detsamma bör nu med avseende på 1961—1964 års skördar sammankopplas med stödet åt oljelinodlingen och då inom ramen för det belopp å 3 000 000 kronor som jämlikt beslut av 1959 års riksdag under vissa villkor kan disponeras för sist berörda stöd med anlitande av införselavgiftsmedel för fettvaror. I sammanhanget vill utskottet ansluta sig till departementschefens mening att efter ett par år hela frågan om stödet till spånadslinodlingen skall upptagas till ny prövning. Den sammanlagda utgiften för pristillägg för linhalm bör inte överstiga ett belopp av 1 040 000 kronor, motsvarande kostnaden för pristillägg för linfiber före sänkningen av sådant tillägg från 79 till 61 öre per kilogram. Ur förenämnda belopp å 3 000 000 kronor bör jämväl bestridas kostnaden för infriandet av prisgarantien å spånadslinfrö till en kvantitet av 2 400 ton. Tidigare har motsvarande kostnad täckts av medel ur en av statens jordbruksnämnd förvaltd linoljekassa.

Då utskottet även i övrigt biträder vad departementschefen anfört och föreslagit i propositionen hemställer utskottet under återopande av det anförda,

att riksdagen må

1) godkänna, vad i det föregående angivits beträffande stödet åt odlingen av spånadslin av 1961—1964 års skördar;

2) medgiva Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, statens jordbruksnämnd att vidtaga erforderliga åtgärder i avseende å förenämnda stöd åt odlingen av spånadslin av 1961—1964 års skördar i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, som angivits i det föregående;

3) medgiva Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga åtgärder för stöd åt odlingen av hampa under regleringsåret 1961/62 i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, som angivits i det föregående;

4) medgiva, att av det för budgetåret 1960/61 under nionde huvudtiteln anvisade reservationsanslaget till Prisreglerande åtgärder på jordbrukets område må såsom särskilt bidrag i anledning av skadorna å 1960 års skörd av hampa, i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer som angivits i det föregående, tagas i anspråk ett belopp av högst 350 000 kronor.

Stockholm den 24 mars 1961

På jordbruksutskottets vägnar:

NILS G. HANSSON

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Nord*, Hjalmar Nilsson, Nils Hansson, Jonasson, Hedström, Harald Pettersson, Augustsson*, Ebbe Ohlsson* och fru Nilsson;

från andra kammaren: herrar Lindström, Hansson i Skegrie, Arwesson, Östlund, Jönsson i Gärds Köpinge, Johanson i Västervik, Nilsson i Lönsboda, Lundmark, Nilsson i Bästekille och Hamrin i Kalmar.

* Ej närvarande vid justeringen.